

உமது கிருபை வானபரியந்தம் எட்டுகிறது

ஓய்வறாள் பிற்பகல்

இவ்வார ஆராய்ச்சிக்கு: சங்கீதம் 136; சங்கீதம் 51; சங்கீதம் 130; சங்கீதம் 11; சங்கீதம் 123.

மனன வசனம்: ஆண்டவரே, ஜனங்களுக்குள்ளே உம்மைத் துதிப்பேன்; ஜாதிகளுக்கும் உள்ளே உம்மைக் கீர்த்தனம்பண்ணுவேன். உமது கிருபை வானபரியந்தமும், உமது சத்தியம் மேகமண்டலங்கள்பரியந்தமும் எட்டுகிறது. சங்கீதம் 57:9,10.

ஆவிக்குரிய ரீதியாக தாங்கள் எளியவர்கள் என்றும், தேவனுக்குச் செலுத்த தங்களிடம் நன்மை ஏதும் இல்லையென்றும் சங்கீதக்காரர்கள் உணர்கிறார்கள். அதாவது, தேவனுடைய பரிசுத்த சிங்காசனத்திற்குமுன் தங்களைப் பரிந்துரைக்கும்படி எதுவும் தங்களிடம் இல்லையென்கிறார்கள். சங் 40:17. நம்மைப்போல அவர்களுக்கும் தேவ கிருபை அவசியமாக இருக்கிறது.

அதாவது, சுவிசேஷம் அவசியமாக இருக்கிறது.

மனிதர்கள் முற்றிலும் தேவ இரக்கத்தைச் சார்ந்திருப்பதை சங்கீதங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. அவரது இரக்கம் நித்தியமானது; தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பிலும் தேவமக்களின் வரலாற்றிலும் அதைக் காணலாம். சங் 136. நித்திய தேவனுக்கு முன்பாக மனித வாழ்க்கை புல்லைப்போல நிலையற்றது; ஆனால் தேவன் மனிதர்கள்மீது பரிவுகொண்டு, அவர்களுக்கு புதுபெலனளிக்கிறார். சங் 103:3,5,15. அவருக்குள் நித்தியஜீவனின் வாக்குறுதியைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

கர்த்தர்தம் உடன்படிக்கைக்கு உண்மையுள்ளவர் என்பதே தேவமக்களுக்கு ஆறுதல். சூழ்நிலைகள் எவ்வளவு கடினமாக இருந்தாலும், மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் தேவனை நோக்கி மனிதர்கள் கூப்பிடுகிறார்கள்; ஏனென்றால் அவர் மனதுருக்கமுள்ள பரலோகப் பிதா. சங் 103:13; சங் 68:5; சங் 89:26. தேவ கிருபையையும் அன்பையும் தினமும் அனுபவிப்பது, வேறு எதையும் எவரையும் விட அவரையே தொழவும் சேவிக்கவும் அதிக உறுதியடைகிறார்கள்.

2024 பெப்ரவரி 17 வகுப்புக்காகப் படிக்கவேண்டிய பாடம்

அவருடைய கிருபை என்றென்றைக்கும் உள்ளது

சங்கீதம் 136இல் நிறைந்துள்ள கருத்து என்ன? இந்தக் கருத்துக்கான ஆதாரத்தை சங்கீதக்காரன் எங்கே காண்கிறார்?

சிருஷ்டிப்பிலும் (சங் 136:4-9) இஸ்ரவேல் வரலாற்றிலும் (சங் 136:10-22) வெளிப்படுகிற தேவ இரக்கத்திற்காக அவரைத் துதிக்கும்படி அவரது மக்களை சங்கீதம் 136 அழைக்கிறது. 'இரக்கம்' என்பதற்கான எபிரெய் வார்த்தை கெஸெட்; 'நிலையான அன்பு' என்று அர்த்தம். அது தம் சிருஷ்டிப்புக்கும் இஸ்ரவேலோடு தாம் செய்த உடன்படிக்கைக்கும் தேவன் நல்லவராகவும் உண்மையுள்ளவராகவும் இருப்பதைக் காட்டுகிறது. தேவனுடைய அளவில்லா வல்லமைக்கு அந்தநிலையான அன்பே அடிப்படையாக இருப்பதை சங்கீதம் காட்டுகிறது.

அவர் 'தேவாதி தேவன்', 'கர்த்தாதி கர்த்தர்'. இது 'மகத்துவமுள்ள தேவன்' (சங் 136:1-3) என்பதற்கான எபிரெய் மரபுச்சொற்றொடர். அதாவது, வேறு தெய்வங்கள் என்று எதுவுமே கிடையாது, அவர் மட்டுமே தேவன்.

வேறு எவராலும் செய்யமுடியாத, கர்த்தர் செய்த பெரிய அற்புதங்கள்தாம் அவரது ஆளுகைக்கு மறுக்கமுடியாத ஆதாரம். சங் 136:4. தேவன் வானங்களையும் பூமியையும் அஞ்ஞானிகள் தொழுகிற வானங்களையும் (உபா 4:19) உண்டாக்கினார். ஆனாலும் அஞ்ஞான தெய்வங்களும், மனிதர்கள் நம்பிக்கை வைக்கிற ஆதாரங்களும் பொய்யானவை என்று சங்கீதங்கள் தோலுரித்துக் காட்டுகின்றன. அவை சிருஷ்டிப்பிலிருந்து உண்டாக் கப்பட்டவை. அவை சிருஷ்டிகர் அல்ல, சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை. பலத்த கை, ஓங்கிய புயம் எனும் உருவகமானது (சங் 136:12) தேவ வல்லமையின் ஆற்றலைக் காட்டுகிறது.

சிருஷ்டிப்பிலும் வரலாற்றிலும் வெளிப்படுகிற தேவனுடைய இரக்கமானது அவரில் நம்பிக்கை வைக்கவும், அவரது உடன்படிக்கைக்கு உண்மையாக இருக்கவும் மக்களைத் தூண்டவேண்டும். சங்கீதங்களில் 'அவர் கிருபை என்று முள்ளது' என்கிற பல்லவி 26 முறை மீண்டும் மீண்டும் வருகிறது; அது கர்த்தர் மாறாதவர், தாம் முன்பு செய்த அற்புதங்களை புதிய தலைமுறைக்கும் செய்வார் என்கிற நிச்சயத்தைத் தொழுகிற வர்களுக்குக் கொடுக்கிறது. தேவன் தம் மக்களை நினைத்திருக்கிறார். சங் 136:23. தமது கிருபையின் உடன்படிக்கைக்கு உண்மையுள்ளவராக இருக்கிறார். என்றென்றுமுள்ள கர்த்தருடைய கிருபையில் நம்பிக்கை வைப்பதே வேதாகம விசுவாசம்; அதில் மகிழ்ச்சியாக ஆராதிப்பது, நம்பிக்கை வைப்பது, மௌனமாக இருப்பது, மனந்திரும்புவது போன்றவை அடங்கும்.

தேவனுடைய உலகளாவிய அக்கறையைப் போற்றி சங்கீதம் 136 முடிவடைகிறது. சங் 136:23-25. தேவனுடைய இரக்கம் இஸ்ரவேலுக்கு மட்டுமல்ல, சிருஷ்டிப்பு முழுமைக்கும் உரியது. மேலும், இஸ்ரவேலோடு சேர்ந்து கர்த்தரைத் துதிக்க உலகம் முழுவதையும் இணைந்து கொள்ள அறிவுறுத்துகிறது. லூக்கா 2:10; யோவான் 3:16; அப்போஸ்தலர் 15:17.

நம் பாவங்களுக்கான பதிலான பலியாக மரித்து, இயேசு சிலுவையில் தொங்கின காட்சியானது, 'அவர் கிருபை என்று முள்ளது' என்கிற தேவனைப் பற்றிய மகத்தான சத்தியத்தை எவ்வாறு மிகவும் வல்லமையாக வெளிப்படுத்துகிறது?

சுத்த இருதயத்தை என்னில் சிருஷ்டியும்

தேவனுடைய இரக்கத்தை சங்கீதக்காரன் எதற்காக வேண்டுகிறார்? சங்கீதம் 51:1-5.

தாவீது ராஜா கர்த்தருக்கு முன்பாக தன் இருதயத்தை ஊற்றி, தன் வாழ்க்கையில் ஆவிக்குரிய ரீதியாக மிகவும் பின்தங்கியிருந்த கட்டத்தில் தன் பாவத்திற்கு மன்னிப்பு கேட்கிறார். 2சாமு 12. பாவமன்னிப்பு தேவ கிருபையின் ஈவு; அவரது 'மிருந்த இரக்கங்களின்' விளைவு. சங் 51:1. தன் பாவத்திற்கு தக்கபடி தன்னை நடத்தவேண்டாமென்றும் (சங் 103:10), அவரது இரக்கம், உண்மைதன்மை, மனதுருக்கம் ஆகிய அவரது குணத்தின்படி நடத்தவும் (சங் 51:1; யாத் 34:6,7) தேவனிடம் தாவீது ராஜா மன்றாடுகிறார்.

சங்கீதம் 51:6-19இல் பாவமன்னிப்பு எவ்வாறு சித்திரிக்கப்படுகிறது? தேவனுடைய மன்னிப்பின் நோக்கம் என்ன?

தேவனுடைய மன்னிப்பில், குற்றமற்றவர்கள் என்று சட்டப்பூர்வமாக அறிவிப்பது மட்டும் சம்பந்தப்படவில்லை; மனிதனின் உள்ளார்ந்த பகுதிகளில் ஆழமான மாற்றம் ஏற்படுவதும் அடங்கும். சங் 51:6; எபி 4:12. அது புது சிருஷ்டிப்பை உண்டாக்குகிறது. சங் 51:10; யோவான் 3:3-8. 'சிருஷ்டித்தல்' என்பதற்கான எபிரெய் வினைச்சொல் பாரா; அது தேவனிடம் மட்டுமே உள்ள சிருஷ்டிப்பு வல்லமையைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. 2கொரி 4:6.

ஈசோப்பினால் தன்னைச் சுத்திகரிக்கும்படி தாவீது கேட்கிறார். லேவி 14:2-8; சங் 51:7. குஷ்டரோகி தன் தீட்டான நிலையில் எவ்வாறு சபையிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருந்தானோ அதுபோல தன் பாவநிலை தன்னை தேவபிரசன்னத்திலிருந்து நீக்கியதாக உணருகிறார். சங் 51:11. பலிகள் தன்னை மீண்டும் தேவபிரசன்னத்திற்குள் முழுமையாகக் கொண்டுசெல்லமுடியாது என்று பயப்படுகிறார்; ஏனென்றால் முன்னரே திட்டமிட்டுச் செய்கிற விபசாரம், கொலை போன்ற பாவங்களை நிவிர்த்திசெய்கிற பலி எதுவும் இல்லை. யாத் 21:14; லேவி 20:10.

நிபந்தனையற்ற தேவ கிருபை மட்டுமே தாவீதின் 'நொறுங்குண்டதும் நருங்குண்டதுமான இருதயத்தை' பலியாக ஏற்றுக்கொண்டு, தாவீதை தேவனோடு மீண்டும் ஒப்புரவாக்க முடியும். சங் 51:16,17. ஈசோப்பினால் சுத்திகரிக்கும்படி சொல்வதன் மூலம், தேவபிரசன்னத்திற்குத் திரும்பிச் செல்ல ஆசைப்படுகிறார்.

விபசாரம், வஞ்சகம், கொலை போன்ற குற்றங்களுக்கு தாவீதை தேவன் மன்னிக்க முடியுமானால், இன்று உங்களுக்குக் கிடைக்கிற நம்பிக்கை என்ன?

‘நீர் அக்கிரமங்களைக் கவனித்திருப்பீரானால்’

பாவம் மற்றும் பாவிக்குகான நம்பிக்கை ஆகியவற்றின் தீவிரத்தை சங்கீதம் 130 எவ்வாறு சித்திரிக்கிறது?

சங்கீதக்காரனுக்கு மக்களுடைய பாவம் தான் அதிக வேதனையைக் கொடுத்தது. சங் 130:3,8. மக்களை தேவனிடமிருந்து நிரந்தரமாகப் பிரித்து விடுமளவிறகு அவர்களுடைய பாவங்கள் கொடிதாக இருந்தன. சங் 130:3. நியாயத்தீர்ப்பின் நாள்மட்டும் பாவப்பதிவுகள் வைக்கப் பட்டிருப்பதாகவும் (தானி 7:10; வெளி 20:12), ஜீவப்புத்தகத்திலிருந்து பாவிளின் பெயர்கள் நீக்கப்படுமென்றும் வெளி 32:32; சங் 69:28; வெளி 13:8 சொல்லுகிறது.

அதனால்தான் பாவப்பதிவுகளை அழித்துப் போடுகிற தேவனுடைய பாவ மன்னிப்பை சங்கீதக்காரன் வேண்டுகிறார். சங் 51:1, 9; எரே 31:34; மீகா 7:19. “தேவன் இயல்பிலேயே கோபமுள்ளவர் அல்ல. அவர் அன்பு என்றென்று முள்ளது. அவரது அன்பை மனிதன் புரிந்துகொள்ள தவறும்போது மட்டுமே அவருக்கு ‘கோபம்’ மூளுகிறது... அவர் கோபப்படுவது துன்புறுத்துவதற்காக அல்ல, மாறாக தம் உடன்படிக்கை மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கே (ஓசியா 6:1,2)” என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். 1 தேவன் மனிதர்களைத் தண்டிப்பதற்கு அல்ல, மன்னிப்பதற்கு ஆயத்தமாக இருப்பதுதான் அவர்மேல் பயபத்தியைத் தூண்டுகிறது. சங் 130:4; ரோமர் 2:4. மெய்யான தொழுகை தேவ அன்பை உணர்ந்து வருவதாக இருக்கும்; தண்டனை குறித்த பயத்தால் வருவதாக இருக்காது.

கர்த்தருக்குக் காத்திருக்க தேவபிள்ளைகள் அழைக்கப்படுகிறார்கள். சங் 27:14; சங் 37:34. ‘காத்திரு’ என்பதற்கான எபிரெய்ச் சொல் கவா; அதற்கு ‘நீட்டு’ என்று அர்த்தம்; இதிலிருந்து தான் ‘நம்பிக்கை’ என்பதற்கான எபிரெய வார்த்தை பிறந்தது. எனவே கர்த்தருக்குக் காத்திருப்பது என்றால் நம்பிக்கையற்ற சூழ்நிலைகளில் எதுவும் செய்யாமல் காத்திருப்பது அல்ல; மாறாக, தேவன் தலையிடுவார் என்று நம்பிக்கையோடு ‘நீட்டிப்பது’ அல்லது ஆவலோடு காத்திருப்பது. சங்கீதக்காரனுடைய நம்பிக்கை அவருடைய தனிப்பட்ட எதிர்பார்ப்பை அல்ல, தேவ வார்த்தையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. சங் 130:5. கர்த்தருக்காக உண்மையோடு காத்திருப்பது வீணாகப் போகாது; மாறாக, அந்தகாரமான அந்த இரவுக்கு பிறகு, தேவனுடைய இரட்சிப்பு எனும் பகல் பிறக்கிறது.

சங்கீதக்காரனுடைய தனிப்பட்ட மன்றாட்டுதான், ஒட்டுமொத்த சபையின் மன்றாட்டாக மாறுகிறது. சங் 130:7,8. ஒரு வருடைய தனிப்பட்ட நலன், ஒட்டுமொத்த மக்களுடைய நலனோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையது. எனவே, ஒருவர் தனக்காக மட்டுமல்ல, அனைவருக்காகவும் ஜெபிக்கவேண்டும். விசுவாசிகள் சமுதாயத்தின் அங்கங்கள்; சமுதாயத்தில் ஒருவருக்கு ஏற்படுகிற பாதிப்பு அனைவரையும் பாதிக்கிறது.

‘கர்த்தாவே, நீர் அக்கிரமங்களைக் கவனித்திருப்பீரானால், யார் நிலைநிற்பான், ஆண்டவரே’ என்கிற கேள்விபற்றித் தியானியுங்கள். சங் 130:3. இது, தனிப்பட்ட விதத்தில் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற செய்தி என்ன? கர்த்தர் உங்கள் அக்கிரமங்களைக் கவனித்திருப்பாரானால் உங்கள் நிலைமை என்னவாகும்?

இரக்கமுள்ள தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்

இந்தச் சங்கீதங்களில் சுட்டிக்காட்டப்படும் தேவனுடைய குணங்களின் இரண்டு அம்சங்கள் என்ன? சங்கீதம் 113, சங்கீதம் 123.

113 மற்றும் 123ம் சங்கீதங்கள் கர்த்தருடைய மகத்துவத்தையும் இரக்கத்தையும் போற்றுகின்றன. கர்த்தருடைய மகத்துவம் அவரது நாமத்தின் மகத்துவத்திலும் ஜாதிகளுக்கும் வானங்களுக்கும் மேலாக அவருடைய சிங்காசனம் இருக்கிற உயரமான இடத்திலும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. சங் 113:4,5; சங் 123:1. 'நம் முடைய தேவனாகிய கர்த்தருக்குச் சமானமானவர் யார்?' (சங் 113:5) என்பது உலகத்திற்கு உள்ளோ வெளியிலோ எந்த வல்லமையும் இஸ்ரவேலின் தேவனுக்கு சவால்விட முடியாது என்கிற விசுவாச அறிக்கை.

சேரமுடியாத உயரத்தில் கர்த்தர் வாசம்பண்ணுகிறார் என்பதை 'அவர் வானத்திலும் பூமியிலுமுள்ளவைகளைப் பார்க்கும்படி தம்மைத் தாழ்த்துகிறார்' என்கிற உண்மை காட்டுகிறது. சங் 113:6. தேவன் உன்னதத்தில் வாசம்பண்ணினாலும், கீழே நடப்பதைப் பார்க்காமல் இருப்பதில்லை. உலகத்தோடு தம்மை ஈடுபடுத்த தம் கிருபையால் அவர் ஆயத்தமாக இருப்பதிலும், ஏழை எளியோரை அவர்களது கஷ்டங்களிலிருந்து விடுவிப்பதிலும் அவரது இரக்கம் வெளிப்படுகிறது. அவரது வாசஸ்தலம் தூரத்தில் வானங்களில் இருந்தாலும் தயவுள்ள அவரது கரம் அவரது தாசர்களிடமிருந்து மறைக்கப்படுவ தில்லை.

எல்லாவற்றையும் கடந்தநிலையில் இருக்கிற, முற்றிலும் உணரமுடியாத தேவனுடைய மகத்துவமும் அக்கறையும் அவரது இரக்கமும் மனதுருக்கமுமான செயல்களில் வெட்ட வெளிச்சமாகின்றன. ஏழைகளும் தரித்திரரும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களும் தேவன் தங்களுக்குக் காட்டுகிற நல்ல தயவுகளிலிருந்து முதற்கண் அவருடைய சர்வமகத்துவ வல்லமையை அனுபவிக்கலாம். உன்னதத்தில் இருக்கிற தேவன் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை உயர்த்துவதற்காக தம் வல்லமையைப் பயன்படுத்தி, தம் மகத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். கர்த்தர் சர்வவல்லமகத்துவர், மேன்மை பொருந்தியவர் என்றாலும், அவர் மனிதர்களின் கிருபையுள்ள சிருஷ்டிகராவும் பராமரிப்பாளராகவும் இருப்பதாலும், மனிதர்கள் அவர்களது ஊழியர்களாகவும் பிரியமான பிள்ளைகளாகவும் இருப்பதாலும் அவரை அவர்கள் தாராளமாக அணுகலாம்.

எனவே தேவனுடைய மகத்துவத்தை மட்டுமல்ல, அவரது தயவை எண்ணியும் அவரைத் தொழத் தூண்டப்படுகிறோம். துதிப்பது நேரத்திற்கும் இடத்திற்கும் கட்டுப்பட்டதல்ல. சங் 113:2,3. தேவனுடைய மகத்துவமும் இரக்கமும் இயேசு கிறிஸ்துவில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன; அவர் விழுந்துபோன மனுசுவத்தை உயர்த்துவதற்காக பரலோகத்திலிருந்து இறங்கி, சிலுவையின் மரணபரியந்தம் தம்மைத் தாழ்த்துவதற்கு ஆயத்தமாக இருந்தார். பிலி 2:6-8. சிலுவையில்தான், தேவனைத் தொழவும், அவர் நமக்குச் செய்த நன்மைக்காக அவரைப் போற்றவும் மிகப்பெரிய காரணத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம்.

சிலுவையையும், தனிப்பட்ட விதத்தில் அங்கு உங்களுக்காக நிகழ்ந்ததையும் தியானியுங்கள். இயேசு எதிலிருந்து உங்களை இரட்சித்திருக்கிறார்? சிலுவையை எப்போதும் உங்கள் மனதில் முக்கியமானதாக வைத்திருப்பது ஏன் முக்கியம்?

அவர் செய்த சகல உபகாரங்களையும் மறவாதே

சங்கீதம் 103இல் தேவனுடைய இரக்கம் எவ்வாறு சித்திரிக்கப்படுகிறது?

கர்த்தருடையபலவித ஆசீர்வாதங்களை சங்கீதம் 103 எடுத்துக்காட்டுகிறது. அவற்றில், செழிப்பாக வாழ (சங் 103:2) 'அவர் செய்த சகல உபகாரங்களும்' அடங்கும் (சங் 103:2). இந்த ஆசீர்வாதங்களுக்கு தேவனுடைய கிருபையான குணமும், இஸ்ரவேலோடு தாம் செய்த உடன்படிக்கைக்கு அவர் உண்மையுள்ள வராக இருப்பதும் (சங் 103:7-18) அடிப்படை காரணங்களாக இருக்கின்றன. மனிதபெலவீனத்தையும் நிலையற்றதன்மையையும் கர்த்தர் 'நினைவுகூருகிறார்'; தம் மக்கள்மேல் மனதுருகுகிறார். சங் 103:13-17.

நினைவுகூருதல் என்பது வெறும் அறிவாற்றல் செயலல்ல. அது செயலில் வெளிப்படுகிற அர்ப்பணிப்பு; அதாவது, தேவன் தம் மக்களை விடுவித்து, நடத்துகிறார். சங் 13:3-13. சங் 13:11-16 சொல்கிற ஆற்றல்மிக்க உருவகங்கள் கிருபையின் அளவிடமுடியா மகத்துவத்தைக் காட்டுகின்றன; வானங்களின் எல்லையில்லா விஸ்தாரம்போல அவை அளவிடமுடியாதவை. ஏசா 55:9.

அப்படியானால் தேவனுடைய அன்பின் இரக்கத்திற்கு மக்கள் எவ்வாறு பிரதிவினை காட்டவேண்டும்?

முதலாவது, கர்த்தரை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும். சங் 103:1,2. ஆசீர்வதிப்பது என்றால் ஒருவருக்கு பொருளாதார நன்மைகளையும் ஆவிக்குரிய நன்மைகளையும் வழங்குவதெனக் கருதப்படுகிறது. ஆதி 48:25; சங் 5:12. தேவன் சகல ஆசீர்வாதங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பதால், மனிதர்கள் எவ்வாறு தேவனை ஆசீர்வதிக்க முடியும்? சிறியவர் ஒருவர் பெரியவர் ஒருவருக்கு நன்றிசெலுத்துகிற விதமாக அவரை ஆசீர்வதிக்கலாம். 1இராஜா 8:66; யோபு 29:13. தேவன் மனிதர்களுக்கு நன்மைகளை வழங்கி அவர்களை ஆசீர்வதிக்கிறார்; மனிதர்கள் தேவனுடைய நன்மையைப் போற்றி அவரை ஆசீர்வதிக்கிறார்கள். அதாவது, அவருடைய கிருபையான குணத்திற்காக அவரில் பயபக்தி கொள்கிறார்கள்.

இரண்டாவது, அவருடைய சகல உபகாரங்களையும் உடன்படிக்கையையும் நினைவுகூரலாம். சங் 103:2,18-22. தேவனும் கூட மனிதர்களின் பெலவீனமான நிலையையும் தம் மக்களோடு செய்த உடன்படிக்கையையும் நினைவுகூருகிறார். சங் 103:3-13. நினைவுகூருவது தேவனுக்கும் அவரது மக்களுக்கும் இடையே யான உறவில் ஒரு முக்கிய அம்சம். தேவன் தம் மக்களுக்கு தாம் செய்த வாக்குறுதிகளை நினைவுகூருவதுபோல, மனிதர்களும் தேவனுடைய உண்மைதன்மையை நினைவுகூரவும், தேவன்மேல் அன்போடும் கீழ்ப்படிதலோடும் நடந்து கொள்ளவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையைத் தியானிக்க ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு மணி நேரம் நாம் செலவிடுவது நல்லது. ஒவ்வொரு கருத்தாக எண்ணவேண்டும்; நம் எண்ணத்தில் ஒவ்வொரு காட்சியும், குறிப்பாக இறுதிக்கட்ட காட்சிகள் முற்றிலும் நிறையவேண்டும். அவர் நமக்குச் செய்த மாபெரும் தியாகத்தை இவ்வாறு நாம் நினைவுகூரும்போது, அவரிலான நம் நம்பிக்கை நிலையாக இருக்கும்; நம் அன்பு புத்துயிரடையும். இறுதியில் நாம் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமானால், பாவத்திற்காக வருந்துகிற, சிலுவையின் பாதத்திதல் நம்மைத் தாழ்த்துகிற பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் படிக்க:

சங்கீதங்களில், தேவனுடைய நித்திய அன்பைக் கொண்டாடுகிற வகையில், தேவ மக்கள் ஏகமனதோடு அவர் கிருபை என்றுமுள்ளது எனும் பல்லவிப்பகுதியை மீண்டும் மீண்டும் பாடினதாக வருகிறது. சங் 106:1; சங் 107:1; சங் 118:1-4, 29; சங்கீதம் 136. 'தேவனைத் துதிக்காமல் இருப்பது அவர் செய்த சகல உபகாரங்களையும் மறப்பதாகும்; தேவனுடைய ஈவுகளின் மதிப்பை உணராததாகும். துதிக்கிறவர்கள்தாம் மறக்காமல் இருக்கிறார்கள். தேவனைப்பற்றிப் பேசுவதும் சிந்திப்பதும் அவரைத் துதிப்பதல்ல. ஒருவர் தேவனுடைய மகத்துவத்தையும் கிரியைகளையும் அங்கீகரித்து, அவரது தயவு, இரக்கம், ஞானம் ஆகியவற்றிற்காக அவரை வணங்கும் போதுதான் துதித்தல் ஆரம்பமாகிறது'

மனிதர்களின் பாவம், தேவனுக்கு எதிரான கலகத்திற்கு மத்தியில் கெஸ்ட் எனப்படும் தேவனுடைய உடன்படிக்கை அன்பும் உண்மைதன்மையும் மாறாமல் நிலைத்திருக்கிறது.

'நாம் அவருக்கு எதிராகப் பாவம் செய்து, அவரது தயவுக்கு தகுதியற்றவர்களானோம்; ஆனாலும் மன்றாட்டுகளிலேயே மிகவும் அற்புதமான உம்முடைய நாமத்தினிமித்தம் எங்களை அருவருக்காதிரும், உமது மகிமையின் சிங்காசனத்தைக் கனவீனப்படுத்தாதேயும்; எங்களோடே உமக்கு இருக்கிற உடன்படிக்கை அபத்தமாகாதபடி எங்களை நினைத்தருளும்' எனும் மன்றாட்டை நம் உதடுகளில் வைத்தார். எரே 14:21. நம் அபாத்திர நிலையையும் பாவத்தையும் அறிக்கையிட்டு அவரிடம் வரும்போது, நம்கதறுதல்களுக்குச் செவிகொடுப்பதாக வாக்குரைத்திருக்கிறார். அவர் நமக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் நிறைவேறுவதைப் பொறுத்தே அவரது சிங்காசனத்தின் கனம் அடங்கியிருக்கிறது'.

தேவன் தனக்குக் காட்டிய கிருபையை அனுபவித்தவராக சங்கீதக்காரன், 'ஒடுக்கப் படுகிற யாவருக்கும், கர்த்தர் நீதியையும் நியாயத்தையும் செய்கிறார்' என்று சொல்லுகிறார். சங் 103:6. எனவே, சங்கீதக்காரனுடைய தனிப்பட்ட சாட்சி மற்றும் தன் வாழ்க்கையில் அவர் காட்டிய இரக்கத்தை அவர் துதிப்பது ஆகியவற்றின் நோக்கம், தேவனுடைய அன்பின் இரக்கம் குறித்த நிச்சயத்தை மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதுதான். அதன் மூலம் அவர்களும் தேவனிடம் தங்கள் இருதயங்களைத் திறந்து, அவரது இரட்சணிய கிருபையைப் பெற்று, தேவனைத் துதிக்க முடியும். சங் 9:11, 12; சங் 22:22-27; சங் 66:16.

கலந்துரையாடக் கேள்விகள்

- 1 மக்களுடைய இரட்சிப்புக்காக தேவனுடைய இரக்கம் என்றுமுள்ளது என்பதிலுள்ள நன்மைகள் என்ன? தேவனுடைய இரக்கம் என்றும் உள்ளது என்பதால் தொடர்ந்து பாவம் செய்யலாமென இது காட்டவில்லை என்பதையும் எவ்வாறு புரிந்துகொள்ளலாம்?
- 2 தேவன் நம் பாவங்களை மன்னிப்பதையும், அதே நேரம் பாவத்தை நியாயந்தீர்ப்பதையும் எவ்வாறு புரிந்துகொள்ளலாம்?
- 3 தேவனுடைய இரக்கம்பற்றி புதிய ஏற்பாட்டில் சொல்லப்படுவது எவ்வாறு சங்கீதங்களில் அதுபற்றிச் சொல்லப்படுவதோடு ஒத்துப்போகிறது? எபே 2:4,5; 1திமோ 1:16; தீத்து 3:5; எபி 4:16.

பாரம் குறைந்தது: பகுதி 3

ஆண்ட்ரூ மெக்செஸ்னி

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மாலையில், போஸ்னியா மற்றும் ஹெர்சிகோவினாவில் தான் படித்துவந்த மேனிலைப் பள்ளியின் விடுதிக்கு வெளியே செகுலே காத்திருந்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் அவனுடைய நண்பன் ஒருவன் போதை கலந்து ஒரு பானத்தைக் கொடுத்தான். அதை பலமுறை குடித்தபிறகு, அவனுக்கு போதை ஏறியது. காலையில், தனது நண்பர்கள் தன்னை கிண்டல் செய்வார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். எனவே அவர் களிமிருந்து ஒளிந்துகொள்ள முயன்றான். எங்கே செல்லுவது? அப்போதுதான் அட்வென் டிஸ்ட் ஆசிரியையின் அழைப்பு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அது ஓய்வநாள் காலை வேளை.

செகுலேவின் முடி நீளமாக, பிசுபிசுப்பாக இருக்கும். அவன் தலைக்குக் குளித்து ஒரு மாதம் ஆகியிருந்தது. தயக்கத்தோடு ஆலயத்திற்குச் சென்றான். உட்கார வேண்டிய இடத்தை கவனமாகத் தேர்வுசெய்தான். 'இனிய ஓய்வநாள்' என்று வாழ்த்துவார்களெனக் கேள்விப்பட்டிருந்தான் அல்லவா? அழகான ஓர் இளம் பெண்ணின் அருகில் போய் உட்கார்ந்தான்.

போதகர் பிரசங்கிக்க ஆரம்பித்ததும், ஆச்சரியத்தில் வாய்பிளந்தான். தேவனைப்பற்றியும் நரகத்தைப் பற்றியும் அவனுக்கிருந்த கேள்விகளுக்கு போதகர் பதிலளித்துக் கொண்டிருந்தார். தேவன் அன்புள்ளவர் (1யோவான் 4:8), ஓவ்வொரு பாவியையும் மீட்க விரும்புகிறார் (லூக்கா 19:10), யாரையும் நித்திய நரகத்திற்குள் தள்ளுவதில்லை (மல்காய 4:1,3; சங்கீதம் 37:10,11) என்பதைக் கேட்டதும், அவன் இருதயத்திலிருந்து ஒரு பெரிய பாரம் நீங்கியது.

பிரசங்கம் முடிந்தபிறகு, செகுலேவை ஒருவர் சவிசேஷக் கூட்டங்களுக்கு அழைத்தார்; அவனும் சென்றான். அந்தக் கூட்டங்களின் முடிவில், சபை போதகரிடம், "நான் எதையெல்லாம் செய்யவேண்டும், எதையெல்லாம் செய்யக்கூடாது என்று எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டான்.

"நீ விரும்புகிறதையெல்லாம் செய்யலாம்" என்று போதகர் சொன்னார்.

"அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். சரியாகச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டான்.

"ஓய்வநாளில் வேலைசெய்யக் கூடாது".

"சரி, இனி செய்யமாட்டேன்".

"ஓய்வநாளில் இனி பள்ளிக்குச் செல்லக்கூடாது".

"சரி, இனி போகமாட்டேன்".

"இனி சண்டைபோடக்கூடாது". "சரி, இனி சண்டைபோடமாட்டேன்".

"அசுத்தமான இறைச்சியைச் சாப்பிடக்கூடாது".

"சரி, இனி அசுத்தமான இறைச்சியைச் சாப்பிடமாட்டேன்".

அன்றிலிருந்து, செகுலே வேலை செய்யவும் இல்லை அல்லது ஓய்வநாளில் பள்ளிக்குச் செல்லவும் இல்லை. சண்டைப்போடவில்லை. இறைச்சி சாப்பிடவில்லை. ஆறுமாதங்கள் கழித்து, 18 வது வயதில் ஞானஸ்நானம் பெற்றான். ஆனால் அட்வென்டிஸ்ட் போதனைகளை அந்த இடத்திலேயே ஏற்றுக்கொண்டான்; ஏனென்றால், தேவனையும் நரகத்தையும் பற்றி அவனிக்கிருந்த கேள்விகளுக்குப் பதில் கிடைத்திருந்தது.